

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Ladislava Hejtmánka a soudkyň JUDr. Naděždy Treschlové a JUDr. Hany Kadaňové ve věci žalobce: **Ing. M. B.**, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 936/3, Praha 7, v řízení o žalobě proti rozhodnutí ministra vnitra ve věcech služebního poměru ze dne 29. 3. 2017, č.j. MV-152851-15/SO-2016,

takto:

- I. Žaloba **se zamítá**.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

- [1] Žalobce se žalobou podanou u Městského soudu v Praze domáhal přezkoumání a zrušení rozhodnutí ministra vnitra ve věcech služebního poměru ze dne 29. 3. 2017, č.j. 152851-15/SO-2016 (dále jen „napadené rozhodnutí“), kterým bylo zamítnuto odvolání žalobce proti rozhodnutí ředitele odboru sociálního zabezpečení Ministerstva vnitra ve věcech služebního poměru ze dne 5. 10. 2016, č.j. OSZ-147065-35/D-Bp-2016 (dále též „prvostupňové rozhodnutí“), jímž byla žalobci zastavena výplata výsluhového příspěvku od 24. 1. 2016 podle ustanovení § 163 odst. 1 zákona č. 361/2003 Sb., o služebním poměru příslušníků bezpečnostních sborů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o služebním poměru“), a toto rozhodnutí bylo potvrzeno.
- [2] Žalobce v podané žalobě namítal, že správní orgán I. stupně nesprávně stanovil jeho důchodový věk, když za sporné označil hodnocení doby denního studia na civilní vysoké škole. Uvedl, že napadené rozhodnutí vychází ze závěru, že žalobce dosáhl důchodového věku dnem 24. 1. 2014, tj. dovršením 58 let věku a dva roky po dosažení věku potřebného pro vznik nároku na starobní důchod proto uplynuly dnem 23. 1. 2016. Žalobce v tomto směru zejména zpochybnil podklady pro hodnocení této doby v I. kategorii funkcí

Shodu s prvopisem potvrzuje H. P.

(kmenový list). Dle žalobce neměla být doba jeho studia na civilní vysoké škole posouzena jako výkon funkce zařazené do I. nebo II. kategorie funkcí, a tudíž jeho věk odchodu do důchodu měl být vyšší, než jak uvedl služební funkcionář v prvostupňovém rozhodnutí.

- [3] Žalobce uvedl, že v kmenovém listu není uvedeno, do jaké pracovní kategorie byl zařazen po dobu svého studia na vysoké škole Vysokého učení technického v Brně, fakultě stavební. Aby mohl být příslušník zařazen do některé z preferovaných kategorií I. a II., tak musí být činnost, kterou vykonává, uvedena v příslušném resortním seznamu pod danou kategorií; žalovaný však žádný resortní seznam vydaný před 1. 6. 1992 nepředložil. Dále konstatoval, že započtení náhradních dob do I. nebo II. pracovní kategorie upravuje zákon o sociálním zabezpečení, kde se doba zaměstnání započítává za podmínek obklopenosti z náhradních dob jen doba, po kterou měl občan nárok na nemocenskou, nebo na podporu při ošetřování člena rodiny. Je tak zřejmé, že dobu studia na civilní vysoké škole nelze hodnotit v preferovaných pracovních kategoriích.
- [4] Žalobce dále zpochybnil odkaz žalovaného na nařízení ministra vnitra ČSSR č. 3/1976 ze dne 19. 1. 1976, přičemž rovněž pochyboval o použitelnosti tohoto předpisu, neboť nedošlo k žádné formě jeho publikace. Žalovaný se dle žalobce rovněž nezabýval otázkou, zda je zařazení zaměstnání do preferovaných kategorií pro stanovení nároku na snížení věkové hranice pro vznik nároku na starobní důchod pro žalobce výhodnější. Obecně pak konstatoval, že zánik nároku na příspěvek za službu nelze spojovat s pouhým splněním podmínek nároku na důchod dle ustanovení § 54 odst. 1 zákona č. 155/1995 Sb., ale až splněním podmínek dle ustanovení § 54 odst. 2 téhož zákona.
- [5] Žalobce dále namítal, že se žalovaný nevypořádal s jeho odvolacími námitkami a s důkazními návrhy. Rovněž namítal, že podání, která v průběhu řízení adresoval ministru vnitra, vyřizovala poradní komise ministra vnitra a nikoliv ministr vnitra jako příslušný správní orgán. Tímto postupem mu tak byla odňata jeho procesní práva.
- [6] Dále namítal, že v řízení nebyly dodrženy stanovené lhůty, a proto zaslal k rukám ministra vnitra dokument s názvem „Stížnost pro nečinnost správního orgánu“ ze dne 8. 3. 2017, avšak na toto podání nedostal žádnou odpověď.
- [7] Z uvedených důvodů žalobce navrhoval, aby soud zrušil jednak žalobou napadené rozhodnutí, jednak rozhodnutí prvostupňové.
- [8] Žalovaný správní orgán v písemném vyjádření k podané žalobě navrhoval její zamítnutí. Uvedl, že kmenový list je oficiálním dokumentem resortu Ministerstva vnitra, který slouží k záznamu průběhu služby příslušníka a všech právně relevantních skutečností, souvisejících se služebním poměrem, které mají příčinnou souvislost s přiznáním a výší důchodových nároků a výsluhových náležitostí. Uvedl, že služební funkcionář si v souladu s ustanovením § 180 odst. 5 zákona o služebním poměru učinil úsudek o řešení předběžné otázky, tj. stanovení důchodového věku žalobce. Dále uvedl, že dle záznamů o průběhu doby služby konal žalobce do 31. 12. 1992 službu zařazenou do I. a II. kategorie funkcí po dobu 17 roků a 276 dnů (včetně náhradní vojenské služby). Vzhledem k této skutečnosti a celkové době pojištění mu podle ustanovení § 174 odst. 1 písm. c) zákona č. 100/1988 Sb., o sociálním zabezpečení (dále jen „zákon č. 100/1988 Sb.“), vznikl nárok na starobní důchod při dovršení věku 58 let, tj. dnem 24. 1. 2014.
- [9] Dále žalovaný uvedl, že má za to, že napadené rozhodnutí obsahuje dostatečné odůvodnění a že v řízení byly vypořádány všechny námitky žalobce. Dle nařízení ministra vnitra ČSSR

č. 3/1976 ze dne 19. 1. 1976, kterým se stanoví podrobnosti k provedení některých ustanovení zákona č. 121/1975 Sb., o sociálním zabezpečení, a dle kmenového listu stanovil služební funkcionář datum dosažení věku potřebného pro vznik nároku na starobní důchod ze základního důchodového pojištění správně.

- [10] Uvedl, že příslušnost poradní komise ministra vnitra k vyřizování žalobcových podání je dána Statutem poradní komise ministra vnitra (příloha č. 2 pokynu ministra vnitra č. 52/2016), podle něhož její činnost administrativně zajišťuje odbor správní Ministerstva vnitra. K nedodržení lhůt pak žalovaný konstatoval, že žalobce podal odvolání dne 24. 10. 2016, rozhodnutí o odvolání bylo vypraveno dne 31. 3. 2017; je tak zřejmé, že lhůta dle ustanovení § 190 odst. 8 zákona o služebním poměru nebyla dodržena. Podotkl, že tato lhůta je lhůtou pořádkovou, přičemž její nedodržení nemá vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí. Nadto na nedodržení lhůty měla vliv i aktivita žalobce. Konstatoval, že podání žalobce ze dne 8. 3. 2017 zůstalo bez odpovědi odvolacího orgánu, avšak tato pochybení není dle žalovaného takovou vadou, která by měla za následek nezákonnost vydaného rozhodnutí.
- [11] Při ústním jednání před soudem konaném dne 16. 7. 2020 účastníci řízení setrvali na svých dříve uplatněných argumentech.
- [12] Z obsahu spisového materiálu předloženého žalovaným správním orgánem vyplynuly následující, pro rozhodnutí ve věci samé, podstatné skutečnosti:
- [13] Rozhodnutím ředitele Útvaru pro ochranu ústavních činitelů ochranné služby Policie České republiky ve věcech služebního poměru ze dne 20. 9. 2012, č.j. 1122/2012, byl žalobce propuštěn ze služebního poměru příslušníka Policie České republiky podle ustanovení § 42 odst. 1 písm. h) zákona o služebním poměru. Rozhodnutím ředitele odboru sociálního zabezpečení odboru Ministerstva vnitra ve věcech služebního poměru ze dne 20. 11. 2012, č.j. OSZ-147065/Z-Že-2012, mu byl podle ustanovení § 157, § 158, § 165 a § 166 zákona o služebním poměru, přiznán od 25. 9. 2012 výsluhový příspěvek ve výši 20.581 Kč měsíčně.
- [14] Rozhodnutím ředitele odboru sociálního zabezpečení Ministerstva vnitra ve věcech služebního poměru ze dne 25. 1. 2016, č.j. OSZ-147065-26/D-Ro-2016, byla žalobci podle ustanovení § 163 odst. 1 zákona o služebním poměru zastavena výplata jeho výsluhového příspěvku, a to z toho důvodu, že 2 roky po dosažení hranice stanovené pro vznik nároku na starobní důchod (v jeho případě při dovršení 58. roku věku), uplynuly dnem 23. 1. 2016, aniž by žalobce požádal o přiznání starobního důchodu.
- [15] K odvolání žalobce bylo toto rozhodnutí zrušeno rozhodnutím ministra vnitra ve věcech služebního poměru ze dne 7. 7. 2016, č.j. MV-38126-8/KM-2016, a věc byla vrácena řediteli odboru sociálního zabezpečení Ministerstva vnitra k novému projednání a rozhodnutí. Ministr vnitra vytkl rozhodnutí ředitele odboru sociálního zabezpečení zejména skutečnost, že stanovení věkové hranice pro vznik nároku na starobní důchod nebylo v rozhodnutí odůvodněno a vysvětleno. Z odůvodnění dále vyplývá, že před vydáním nového rozhodnutí je třeba dát žalobci možnost v plném rozsahu uplatnit jeho zákonná práva dle ustanovení § 172 a § 174 odst. 1 písm. a) zákona o služebním poměru a před skončením nalézacího řízení jej seznámit s kompletním spisovým materiálem podle ustanovení § 174 odst. 1 písm. b) téhož zákona a své rozhodnutí řádně a podrobně rozvést a zdůvodnit, jak vyžaduje ustanovení § 181 odst. 5 předmětného zákona. Dne 26. 7. 2016

pak podal žalobce žádost o doplacení výsluhového příspěvku od 24. 1. 2016 k 26. 7. 2016 a pokračování v jeho vyplácení.

- [16] Dopisem odboru sociálního zabezpečení Ministerstva vnitra ze dne 26. 7. 2016, č.j. OSZ-147065-32/D-Bp-2016, byla žalobci zaslána informace o probíhajícím řízení. V tomto dopisu bylo žalobci rovněž objasněno, jakým způsobem tento orgán dospěl ke stanovení jeho důchodového věku při dovršení věku 58 let, tj. dnem 24. 1. 2014. Dne 30. 8. 2016 požádal žalobce o zaslání kompletního spisového materiálu. Dne 8. 9. 2016 se pak žalobce osobně dostavil na odbor sociálního zabezpečení Ministerstva vnitra, kde se seznámil se spisovým materiálem. Následně dne 22. 9. 2016 zaslal správnímu orgánu I. stupně vyjádření, ve kterém nesouhlasil se zastavením výplaty výsluhového příspěvku a opětovně namítal, že jeho důchodový věk byl stanoven nesprávně.
- [17] Rozhodnutím ředitele odboru sociálního zabezpečení Ministerstva vnitra ve věcech služebního poměru ze dne 5. 10. 2016, č.j. OSZ-147065-35/D-Bp-2016, byla žalobci zastavena výplata výsluhového příspěvku od 24. 1. 2016, a to podle ustanovení § 163 odst. 1 zákona o služebním poměru, za použití ustanovení § 74 zákona č. 155/1995 Sb., o důchodovém pojištění, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon č. 155/1995 Sb.“), ve spojení s ustanovením § 174 odst. 1 písm. c) zákona č. 100/1988 Sb., ve znění do 31. 12. 1995.
- [18] V odůvodnění tohoto rozhodnutí služební funkcionář uvedl, že povinnost požádat nejpozději do 2 let po dosažení věku potřebného pro vznik nároku na starobní důchod o přiznání tohoto důchodu neplyne z právní úpravy důchodového pojištění, ale z ustanovení § 163 odst. 1 zákona o služebním poměru. Ustanovení § 74 zákona č. 155/1995 Sb. pak vede k aplikaci ustanovení § 174 odst. 1 písm. c) zákona č. 100/1988 Sb. Správní orgán vycházel ze záznamů vedených v evidenčních listech důchodového pojištění, kmenovém listu a informativním osobním listu důchodového pojištění.
- [19] Služební funkcionář uvedl, že ze záznamů o průběhu doby služby vyplynulo, že žalobce konal do 31. 12. 1992 službu zařazenou do I. a II. kategorie funkcí po dobu 17 roků a 276 dnů. Do doby služby zařazené v I. kategorii funkcí byla rovněž v souladu s ustanovením čl. 9 odst. 2 písm. a) nařízení ministra vnitra č. 3/1976 ze dne 19. 1. 1976 (tj. právního předpisu účinného v rozhodné době), započtena doba služebního volna bez nároku na služební příjem uděleného z důvodu studia v době od 22. 9. 1980 do 15. 7. 1981. Žalobce byl do školy vyslán k pětiletému kombinovanému studiu a ve výše uvedené době, počínaje 22. 9. 1980 mu bylo uděleno služební volno bez nároku na služební příjem (str. 4 kmenového listu).
- [20] Žalobce podal proti tomuto rozhodnutí odvolání, které bylo žalobou napadeným rozhodnutím ministra vnitra ve věcech služebního poměru ze dne 29. 3. 2017, č.j. MV-152851-15/SO-2016, zamítnuto a prvostupňové rozhodnutí bylo potvrzeno.
- [21] V odůvodnění tohoto rozhodnutí ministr vnitra uvedl, že zařazení doby studia na civilní vysoké škole do důchodových kategorií nikdy nebylo a ani nemohlo být předmětem řízení ve věcech služebního poměru, ale určovaly jej resortní služební předpisy. V daném případě nařízení ministra vnitra ČSSR č. 3/1976 ze dne 19. 1. 1976, které bylo vydáno na základě ustanovení § 172 odst. 7 zákona č. 121/1975 Sb., o sociálním zabezpečení. Ministerstvo vnitra tedy bylo oprávněno určit okruh funkcí pro nárok na důchod. Ministr vnitra označil odůvodnění prvostupňového rozhodnutí za strohé a za splňující požadavky dle

ustanovení § 181 odst. 5 zákona o služebním poměru, avšak dospěl k závěru, že tato vada není natolik závažná.

- [22] K námitce, že správní spis je neúplný, neboť neobsahuje kádrové rozkazy vztahující se k dané věci, uvedl, že kádrové rozkazy nejsou součástí kmenové knihy a neslouží jako podklad pro řízení ve věcech výsluhových náležitostí a starobního důchodu. Zčásti však ministr přisvědčil námitce, že dávkový spis není veden v souladu s ustanovením § 17 odst. 1 věta pátá zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů, neboť v něm absentuje soupis (obsah) spisu.
- [23] Dále ministr vnitra v odůvodnění uvedl, že žalobce nerozlišuje mezi řízením ve věcech služebního poměru ve věci výsluhového příspěvku podle zákona o služebním poměru a řízením ve věcech starobního důchodu, které je vedeno podle jiných právních předpisů. Každé z těchto řízení je vedeno podle jiného zákona. Konstatoval, že datum dosažení věku potřebného pro vznik nároku na starobní důchod ze základního důchodového pojištění nelze stanovit v řízení ve věcech důchodového pojištění, neboť takové řízení neproběhlo a zákon o služebním poměru odkaz na řízení ve věcech důchodového pojištění v řízení ve věcech služebního poměru ani nezná. Správně tak služební funkcionář využil úsudek dle ustanovení § 180 odst. 5 věta druhá zákona o služebním poměru.
- [24] Městský soud v Praze na základě žaloby, v rozsahu žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 s. ř. s.), přezkoumal napadené rozhodnutí, včetně řízení, které jeho vydání předcházelo. Při přezkoumání rozhodnutí soud vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.) a dospěl k závěru, že žaloba nebyla podána důvodně.
- [25] Podle ustanovení § 163 odst. 1 zákona o služebním poměru: *„Bývalý příslušník, jemuž je poskytován výsluhový příspěvek, je povinen oznámit bezpečnostnímu sboru do 8 dnů vznik invalidity. Nepožádá-li bývalý příslušník v případě, že se stal invalidním, o přiznání invalidního důchodu anebo nejpozději do 2 let po dosažení věku potřebného pro vznik nároku na starobní důchod ze základního důchodového pojištění o přiznání starobního důchodu ze základního důchodového pojištění, výplata výsluhového příspěvku se zastaví. Požádá-li bývalý příslušník o přiznání invalidního důchodu později, než je stanoveno ve větě druhé, stanoví se rozdíl způsobem uvedeným v § 160 a případný rozdíl výsluhového příspěvku se doplatí.“*
- [26] Podle ustanovení § 180 odst. 5 téhož zákona: *„Vyskytne-li se v řízení otázka, o které již bylo pravomocně rozhodnuto příslušným orgánem, je služební funkcionář rozhodnutím vázán. Jestliže vydání rozhodnutí závisí na řešení otázky, která nepřísluší služebnímu funkcionáři rozhodnout a která dosud nebyla pravomocně vyřešena, služební funkcionář může dát příslušnému orgánu podnět k zahájení řízení o dané otázce nebo si o ní může učinit úsudek. Služební funkcionář si nemůže učinit úsudek o osobním stavu příslušníka a o tom, zda byl spáchán trestný čin a kdo za něj odpovídá. Probíhá-li před příslušným orgánem řízení o předběžné otázce, vyčká služební funkcionář jeho výsledku.“*
- [27] Podle ustanovení § 74 zákona č. 155/1995 Sb.: *„Nároky na snížení věkové hranice pro vznik nároku na starobní důchod podle předpisů platných před 1. lednem 1996 po odpracování stanovené doby zaměstnání v I. pracovní kategorii nebo v I. (II.) kategorii funkcí zůstávají zachovány. Snížená věková hranice pro vznik nároku na starobní důchod se přitom považuje pro účely tohoto zákona za důchodový věk.“*

- [28] Podle ustanovení § 174 odst. 1 písm. c) zákona č. 100/1988 Sb., ve znění do 31. 12. 1995: „*Občan, který vykonával před 1. lednem 1993 zaměstnání I. pracovní kategorie, popřípadě službu I. nebo II. kategorie funkcí, má po 31. prosinci 1992 nárok na starobní důchod též, jestliže byl zaměstnán nejméně 25 roků a dosáhl věku alespoň 58 let, byl-li zaměstnán nejméně 12 roků v zaměstnání uvedeném v § 14 odst. 2 písm. a), popřípadě 8 roků, jde-li o takové zaměstnání v uranových dolech, nebo 16 roků v zaměstnání uvedeném v § 14 odst. 2 písm. b) až h) anebo 16 roků ve službě I. kategorie funkcí nebo 17,5 roku ve službě II. kategorie funkcí.*“
- [29] Žalobce v podané žalobě zejména namítal, že správní orgány nesprávně stanovily jeho důchodový věk, a to s ohledem na hodnocení doby denního studia na civilní vysoké škole.
- [30] Soud se s touto námitkou neztotožnil, naopak dospěl k závěru, že správní orgány v projednávané věci posoudily tuto otázku v souladu se zákonem. Zařazení doby studia na civilní vysoké škole do důchodových kategorií bylo určeno příslušnými resortními předpisy, v daném případě nařízením ministra vnitra ČSSR č. 3/1976 ze dne 19. 1. 1976, které bylo vydáno na základě ustanovení § 172 odst. 7 zákona č. 121/1975 Sb., o sociálním zabezpečení. Toto nařízení ministra je založeno ve správním spise, podstatným pro posouzení daného případu je ustanovení čl. 9 odst. 2 písm. a), které stanoví, že „*jako výkon funkce I. kategorie se hodnotí též doby přerušení výkonu této funkce, jestliže se příslušník po skončení tohoto přerušení vrátí k výkonu funkce zařazené do I. kategorie nebo jestliže v průběhu tohoto přerušení splní podmínky pro nárok na starobní, invalidní nebo částečný invalidní důchod anebo jestliže služební poměr skončil úmrtím. Jsou to doby denního studia příslušníka vyslaného do školy nebo kursu, včetně doby, po kterou po skončení studia nebyl zařazen k výkonu funkce.*“ Posoudilo-li tedy ministerstvo vnitra okruh funkcí pro určení nároku na starobní důchod podle tohoto nařízení, postupovalo dle soudu v souladu se zákonem.
- [31] Dle názoru soudu povinnost požádat nejpozději do 2 let po dosažení věku potřebného pro vznik nároku na starobní důchod o přiznání tohoto důchodu nevyplyvá z právní úpravy důchodového pojištění, ale z výše citovaného ustanovení § 163 odst. 1 zákona o služebním poměru. Ustanovení § 74 zákona č. 155/1995 Sb. pak vede k aplikaci ustanovení § 174 odst. 1 písm. c) zákona č. 100/1988 Sb.
- [32] Soud po prostudování spisu dospěl k závěru, že ze záznamů o průběhu doby služby vyplývá, že žalobce konal do 31. 12. 1992 službu zařazenou do I. a II. kategorie funkcí po dobu 17 roků a 276 dnů. Do této doby mu pak byla v souladu s ustanovením čl. 9 odst. 2 písm. a) nařízením ministra vnitra č. 3/1976 správně započtena doba služebního volna bez nároku na služební příjem uděleného z důvodu studia, které probíhalo od 22. 9. 1980 do 15. 7. 1981. Ze spisu vyplývá, že žalobce byl do školy vyslán k pětiletému kombinovanému studiu a v uvedené době (se začátkem 22. 9. 1980) mu bylo uděleno služební volno bez nároku na služební příjem – viz str. 4 kmenového listu nahoře.
- [33] Soud hodnotí obsah správního spisu jako dostatečný, neboť správní orgány vycházely jak ze záznamů vedených v evidenčních listech důchodového pojištění, z kmenového listu a také z informativních listů důchodového pojištění. Skutečnost, že správní spis neobsahuje kádrové rozkazy vztahující se k dané věci, soud hodnotí jako irelevantní, neboť za podstatný považuje obsahu kmenového listu, ve kterém jsou (jako v rozhodném podkladu pro řízení ve věcech výsluhových náležitostí a starobního důchodu) zaznamenány veškeré pro danou věc relevantní okolnosti. Kmenový list dle vyjádření žalovaného slouží k záznamu průběhu služby příslušníka a všech právně relevantních skutečností, souvisejících se služebním poměrem, které mají příčinnou souvislost s přiznáním a výší

důchodových nároků a výsluhových náležitostí. Těžko si tedy dle soudu lze představit pádnější důkaz než kmenový list.

- [34] Skutečnost, že služební funkcionář využil ustanovení § 180 odst. 5 zákona o služebním poměru a učinil si úsudek o řešení předběžné otázky, tj. v daném případě stanovení důchodového věku žalobce, není dle závěru soudu v rozporu se zákonem, neboť předmětné ustanovení, jež bylo citováno výše, zapovídá služebnímu funkcionáři, aby si sám učinil úsudek o osobním stavu příslušníka a o tom, zda byl spáchán trestný čin a kdo za něj odpovídá. O těchto skutečnostech si však služební funkcionář úsudek v daném řízení neučinil, nepřekročil tak meze svého zákonného oprávnění dle daného ustanovení zákona o služebním poměru. V této souvislosti je třeba připomenout, že datum dosažení věku potřebného pro vznik nároku na starobní důchod ze základního důchodového pojištění nebylo možné stanovit jinak, neboť žádné takové řízení neproběhlo a navíc zákon o služebním poměru odkaz na řízení ve věcech důchodového pojištění v řízení ve věcech služebního poměru ani nezná.
- [35] Soud se tak ztotožnil se závěry správních orgánů, že žalobci vznikl nárok na starobní důchod při dovršení věku 58 let, tj. dnem 24. 1. 2014. Z toho důvodu soud dospěl k závěru, že byla-li prvostupňovým rozhodnutím ze dne 5. 10. 2016, žalobci zastavena výplata výsluhového příspěvku od 24. 1. 2016, a to podle ustanovení § 163 odst. 1 zákona o služebním poměru, bylo tak učiněno v souladu se zákonem.
- [36] Soud rovněž obecně uvádí, že po prostudování napadeného rozhodnutí dospěl k závěru, že toto obsahuje dostatečné odůvodnění a že se žalovaný náležitě řádně vypořádal se všemi námitkami a s důkazními návrhy žalobce.
- [37] Skutečnost, že podání adresovaná ministru vnitra vyřizovala poradní komise ministra vnitra, soud hodnotí jako irelevantní, neboť příslušnost poradní komise ministra vnitra k vyřizování žalobcových podání je dána Statutem poradní komise ministra vnitra (příloha č. 2 pokynu ministra vnitra č. 52/2016), dle něhož její činnost administrativně zajišťuje odbor správní Ministerstva vnitra). Za podstatnou soud považuje skutečnost, že napadené rozhodnutí vydal příslušný správní orgán, tj. ministr vnitra. V tomto směru tedy k žádnému pochybení v řízení nedošlo.
- [38] K námitce týkající se nedodržení lhůt pro vydání rozhodnutí soud uvádí, že z obsahu správního spisu je zřejmé, že lhůta pro vydání rozhodnutí dle ustanovení § 190 odst. 8 zákona o služebním poměru nebyla dodržena (odvolání podáno dne 24. 10. 2016, žalobou napadené rozhodnutí vypraveno dne 31. 3. 2017). Nicméně je nutné konstatovat, že lhůta pro vydání rozhodnutí je lhůtou pořádkovou, s jejímž nedodržením zákon nespojuje žádné negativní následky.
- [39] Ze všech výše uvedených důvodů soud neshledal žalobu důvodnou, a proto ji podle ustanovení § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
- [40] Výrok o nákladech řízení je odůvodněn ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s., neboť žalobce nebyl ve sporu úspěšný a žalovanému žádné náklady v řízení nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 16. července 2020

JUDr. Ladislav Hejtmánek v. r.
předseda senátu